

Selskaber, Institutioner og Kommuner. Kredsen af dem, hvem en Bevilling kan meddeles, er altsaa saa vid, at der efter Ministeriets Mening ikke har været Tvivl om, at det hverken er i Strid med Lovens Ord eller Opfattelse at give Bevilling til to Personer i Forening.

Skønt jeg, som sagt, er klar over de uheldige Sider ved denne Fremgangsmaade, har det dog af praktiske Grunde været vanskeligt at slaa ind paa nye Veje her. Naar der f. Eks. til de nys bortgivne tre Biografbevillinger i København var 73 Ansøgere, hvoraf de fleste var fuldt kvalificerede og meget voldsomt anbefalede, ogsaa af Rigsdagsmænd, er det maaske alligevel rigtigere at gøre 6 lykkelige end kun 3, at give 6 en rimelig Indtægt fremfor 3 en urimelig. I alt Fald er der saa kun 67, der klager over den uretfærdige Administration, medens der ellers vilde være 70. Men i øvrigt er jeg altsaa i og for sig enig med det ærede Medlem og nærer ingen Beundring for hele det nuværende Bevillingssystem. Dette System — det har forskellige andre uheldige Sider, som jeg bl. a. var inde paa i Fjor — hænger saa nøje sammen med hele Biografteaterlovens Principper, at jeg ikke har meget Haab om at kunne naa til en bedre Ordning før ved en Revision af denne Lov, og den skal foretages i Rigsdagssamlingen 1927—28, altsaa om 2 Aar. De gode, det vil sige praktikable, Ideer, som det ærede Medlem eller andre maatte sidde inde med til Brug ved et saadant Revisionsforslag, vil jeg modtage med den største Velvillie og — Spænding, da det paa Grund af Forholdene i det hele, ikke mindst den amerikanske Trusts Herredømme paa Markedet, vil blive et meget vanskeligt Omraade at revidere paa.

Medens vi beskæftiger os med Bevillingssager, vil det være naturligt at besvare det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Forespørgsel vedrørende Bevilling til Afholdelsen af Lotteri, Tombola og lignende. Det ærede Medlem omtalte, at der var fremkommet Meddelelse om, at Justitsministeriet i min Tid havde indledet en ny Praksis, og at man fra forskellige Sider havde fremsat den Opfattelse, at der ikke fulgtes ensartede Principper ved Tildelingen af disse Bevillinger; og det ærede Medlem Hr. Holdgaard sluttede sig med megen Varme til denne

kritiske Forespørgsel. Saa vidt mig bekendt, fremkom disse Tvivl som en Følge af Justitsministeriets Cirkulære af 17. Marts i Aar, der bl. a. instruerer Amtmændene om, at Andragender om Tilladelse til at afholde Bortlodning ikke kan gives, naar Overskuddet skal anvendes til Afholdssagens Fremme, et Cirkulære, der straks vakte et vist Røre i Afholdskredse, hvorfor Ministeriet nærmere har begrundet sin Stilling ved en Skrivelse af 12. Maj 1925 til danske Afholdsselskabers Landsforbund, ligesom jeg med vanlig Ihærdighed i et Interview i „Afholdsdagbladet“ for 2. Maj d. A. udførligt har redegjort for Ministeriets Praksis og besvaret en Regn af Spørgsmaal, hvad der alt i alt fylder 4 Spalter i „Afholdsdagbladet“, der ikke kan klage og heller aldrig har klaget over ikke at have faaet fuldt udtømmende Besked.

Men desværre viser det sig altsaa, at der er Afholdsmænd, der ikke synes at læse „Afholdsdagbladet“, som jeg daglig nyder til min alkoholfri Frokost. Jeg vil derfor henvisse disse Afholdsmænd og alle, der i øvrigt interesserer sig for dette Spørgsmaal, til det nævnte udførlige Interview, da jeg af Hensyn til Tiden i Dag kun kan trække Sagens Hovedpunkter op. Men det vil formentlig ogsaa være tilstrækkeligt.

Efter Loven kan Tilladelse til Bortlodning kun gives til Formaal, der betragtes som velgørende eller almennyttige; i Justitsministeriets Cirkulære af 1889 nævnes udtrykkelig Afholdssagen herunder. Men siden 1916, altsaa under Ministeriet Zahle, har Justitsministeriet nægtet Bevilling til Afholdssagens Fremme. Efter hvad der er oplyst for mig — Sagen selv viser det i og for sig ikke —, er Grunden til Nægtelsen den, at efterhaanden som Spillelysten har faaet stærkere og stærkere Tag i den danske Befolkning, og det er blevet Skik at kæmpe for sine Ideer og Idealer fortrinsvis ved Hasard, Lotteri og anden Vederstyggelighed, har Ministeriet holdt paa, at Lotteribevillinger i alt Fald kun burde gives til Formaal, hvorom der ikke var Uenighed i Befolkningen, og som i øvrigt maatte betragtes som velgørende og almennyttige, saasom til Støtte for Landbruget; derunder Dyrskuer, Fiskeri, Haandværk, Industri, visse Former for Idræt og en Række velgørende Formaal i dette Ords almindelige